

บทที่ 3

รัฐบาลกลางและฐานะของรัฐต่าง ๆ

1. รัฐบาลกลาง (The Federal Government)

1.1 คำนำ

จากคำแถลงเบื้องต้นของกฎหมายรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ เพียง 52 คำ จะเห็นได้ว่ารัฐธรรมนูญฯ เป็นบทบัญญัติที่รวมเอาความชำนาญงาน ประสบการณ์ และความปรารถนาของผู้ประมุขร่างรัฐธรรมนูญ ซึ่งนำโดยผู้เล็งเห็นการณ์ไกล เช่น จอร์จ วอชิงตัน เบนจามิน แฟรงคลิน เจมส์ เมดิสัน และอเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน บุคคลเหล่านี้สามารถนำในการร่างรัฐธรรมนูญ และบรรลุลวัตถุประสงค์อันสำคัญยิ่งของการรวมตัวกันเป็นสหพันธ์ (Federal Union) เข้าไว้ในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ

1.2 ข้อสังเกต

ผู้ร่างรัฐธรรมนูญมีความกล้า และมีความเชื่อมั่นในตนเองที่จะพูดแทนประชาชนชาวอเมริกันทั้งปวง แม้ในขณะนั้นจะยังมีส่วนที่แบ่งแยกอยู่มาก จะสังเกตได้จากวัตถุประสงค์ 6 ประการ ซึ่งมีอยู่ในใจของผู้นำเหล่านี้ และถือกันว่าเป็นความต้องการของชาวอเมริกันทั้งมวลในการให้กำเนิดรัฐธรรมนูญนั้น และหลักการนี้ได้เป็นหลักรับรู้ของรัฐบาลของสหรัฐฯ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาตราบปัจจุบัน

1.3 หลักการ 6 ประการ

1.3.1 To Form A More Perfect Union เป็นปัญหาหนึ่งที่ยากลำบากของ 13 รัฐใหม่ในการรวมกันเป็นรูปสหพันธ์ที่สมบูรณ์แบบ เป็นที่เข้าใจแจ่มแจ้งหลังปี 1787 ว่าเกือบทุกสหพันธ์จะต้องมีความสมบูรณ์แบบมากกว่าสหพันธ์ที่มีอยู่ในขณะนั้น ภายใต้ Articles of Confederation ผู้ร่างรัฐธรรมนูญใหม่ปล่อยให้รัฐคงมีอำนาจที่ต้องการเกือบทั้งหมดไว้ เพื่อความต้องการและจำเป็นของประชาชนในรัฐนั้น ๆ โดยเฉพาะ ในรัฐธรรมนูญกำหนดไว้ว่า อำนาจ (ของรัฐบาลกลาง) เหล่านี้จะไม่แทรกแซงในเรื่องเกี่ยวกับความต้องการและสวัสดิการของประชาชน

ในบางเรื่อง เหล่านี้เป็นสภาพที่บุคคลสมัยปี ค.ศ. 1787 คิดและถกเถียงกันมากด้วยความอดทน และเป็นเวลานาน เพื่อคงไว้ซึ่งอำนาจของแต่ละรัฐ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องท้องถิ่นของตน

ในปี 1861 ปัญหาเรื่องสิทธิของรัฐทำให้เกิดสงครามกลางเมืองระหว่างรัฐนานถึง 4 ปี กล่าวคือ ประชาชนในทางเหนือเรียกร้องว่า รัฐบาลกลางควรออกกฎหมายเกี่ยวกับทาสในรัฐใหม่ ๆ ในขณะที่รัฐทางใต้ยืนยันว่าการเป็นเจ้าของทาสเป็นเรื่องของแต่ละรัฐ ไม่ว่ารัฐใหม่ รัฐเก่ามีอำนาจที่จะตัดสินใจในเรื่องของตนเอง รัฐที่นิยมการมีทาสพยายามที่จะแยกตัวออกจากสหพันธ์ และรัฐบาลกลาง (ประธานาธิบดีลินคอล์นเป็นผู้บีบบังคับไว้เพื่อรักษาไว้ซึ่งระบบสหพันธ์และ Union)

หลังจากการต่อสู้กันอย่างขมขื่น รัฐที่ต้องการแยกตัวออกได้พ่ายแพ้และมีการยกเลิกการมีทาสในรัฐต่าง ๆ และรัฐบาลกลาง (ตามรัฐธรรมนูญได้กำหนดรับประกันให้ทุกรัฐ มีรัฐบาลของตนเองอยู่แล้ว (Republican Form of Government) ยังคงให้รัฐต่าง ๆ บริหารเรื่องต่าง ๆ ภายในรัฐของตนดังแต่ก่อน แม้จะมีปัญหาต่าง ๆ เกิดขึ้น แต่อาจสรุปได้ว่าประเทศสหรัฐอเมริกาประกอบด้วยรัฐถึง 50 แห่ง มีทั้งปัญหาและผลประโยชน์แตกต่างกัน ยากที่จะเป็นประเทศที่สมบูรณ์แบบใด แต่ก็สามารถคงอยู่ เพราะผู้ให้กำเนิดรัฐธรรมนูญสหรัฐ เป็นผู้วางแผนรวมประเทศนี้ ได้ช่วยกำหนดคุณค่าอันยาวนานและใหญ่หลวงไว้ให้ และสามารถแก้ไขปัญหาการแตกแยกไว้ได้

1.3.2 “...To Establish Justice...” สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่บิดาแห่งรัฐธรรมนูญสหรัฐ ให้ไว้ คือ การประกาศอิสรภาพ (Declaration of Independence) เอกสารสำคัญเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของบุคคลได้กำหนดหลักการไว้ว่า “บุคคลทุกคนต่างมีสิทธิเท่าเทียมกันโดยกำเนิด” (all men are created equal) และในหลักการนี้ได้ระบุถึงสิทธิต่าง ๆ ที่ไม่อาจถอดถอนได้ในเรื่องเกี่ยวกับชีวิตเสรีภาพและการแสวงหาความสุข (life, liberty and the pursuit of happiness) จึงเห็นได้ว่าในสหรัฐอเมริกา บุคคลทุกคนมีความเสมอภาคในสายตาของกฎหมาย และทุกคนที่ละเมิดกฎหมายจะต้องได้รับการลงโทษเท่า ๆ กัน โดยไม่คำนึงถึงอิทธิพลหรือฐานะ นอกจากนี้ ความยุติธรรมทำนองเดียวกันในทางศาลยังคลุมไปถึงข้อสัญญาส่วนตัวหรือในธุรกิจต่าง ๆ ด้วย ระบบศาลสถิตยุติธรรมของสหรัฐ ยังเป็นกลไกแห่งการตัดสินข้อโต้แย้งและให้ความยุติธรรมอีกด้วย

1.3.3 “...To Insure Domestic Tranquillity...” เหตุผลข้อหนึ่งที่สนับสนุนให้รัฐธรรมนูญของรัฐบาลกลางก็คือ ประสงค์จะให้รัฐต่าง ๆ อยู่ด้วยกันอย่างสันติ อีกประการก็คือ ประสงค์

จะส่งเสริมให้มีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็งพอที่จะป้องกันประชาชนทุกรัฐจากการรุกรานของศัตรูภายนอก ในมาตรา 4 ของรัฐธรรมนูญกล่าวไว้ว่า “รัฐบาลสหรัฐอเมริการับรองที่จะป้องกันทุกรัฐจากการรุกรานภายนอก และจะช่วยถ้ารัฐบาลของรัฐใดรัฐหนึ่งขอให้ช่วยเหลือป้องกันการจลาจลที่เกิดขึ้นภายในรัฐ (แต่ ค.ศ. 1815 เป็นต้นมา) ไม่ปรากฏเลยว่ามีส่วนใดของสหรัฐอเมริกาถูกรุกรานจากชนต่างชาติ ส่วนรัฐบาลของแต่ละรัฐก็พิสูจน์ให้เห็นว่า มีกำลังเข้มแข็งพอในการรักษากฎหมายและความเรียบร้อยต่าง ๆ ในเขตรัฐของตน และรัฐบาลกลางก็ไม่มีใครถูกเรียกร้องให้ช่วยรักษาความสงบในรัฐบ่อยนัก อย่างไรก็ตาม รัฐบาลก็ยังคงมีอำนาจมากมายและพร้อมที่จะรักษาความสงบภายในประเทศเช่นเดียวกับการเตรียมป้องกันการรุกรานจากประเทศภายนอก ซึ่งนับเป็นนโยบายสำคัญอันดับหนึ่งของชาติ

1.3.4 “...To Provide for the Common Defense...” ในสมัยแรกก่อตั้งประเทศ สหรัฐอเมริกาถูกข่มขู่จากชนชาติอื่น ๆ อยู่เนือง ๆ สมัยนั้นประเทศอังกฤษยังยึดครองแคนาดาอยู่ ประเทศฝรั่งเศสยึดครองดินแดนรัฐลุยเซียนาในปัจจุบันอยู่ ส่วนประเทศสเปนยึดครองฟลอริดา เท็กซัส และประเทศเม็กซิโก สหรัฐอเมริกาเป็นชาติใหม่เพิ่งก่อตั้ง ถูกล้อมรอบด้วยอาณานิคมของชาติในยุโรปซึ่งไม่ผู้จะเป็นมิตรเท่าใดนัก และหลังจากก่อตั้งรัฐบาลกลางขึ้น สหรัฐอเมริกาก็ต้องทำสงครามแย่งดินแดนกับประเทศเหล่านี้เป็นเวลานาน ด้วยเหตุนี้วัตถุประสงค์ของรัฐธรรมนูญสหรัฐ ในเรื่อง “The Common Defense” จึงกลายเป็นเรื่องสำคัญมาก แม้รัฐบาลกลางจะรับเข้ามาช้าเกินไป เพราะกำลังของชาติส่วนใหญ่ได้ทุ่มไปในการป้องกันประชาชนที่ตั้งรกรากทางชายแดนตะวันตกของ 13 รัฐแรกเริ่ม และในการต่อสู้กับชนเผ่าอินเดียนแดง

ในรัฐธรรมนูญของรัฐบาลกลางได้แบ่งหน้าที่ในการคงไว้ซึ่งกำลังเพื่อป้องกันประชาชนและประเทศให้อยู่ระหว่างอำนาจบริหารและสภานิติบัญญัติ รัฐธรรมนูญ ให้สภาคองเกรสมีอำนาจในการประกาศสงคราม มีอำนาจในการคงไว้และใช้จ่ายเงินในการจัดตั้งกองทัพ และประธานาธิบดีเป็นหัวหน้าบังคับบัญชาทหาร ทั้งนี้ เพื่อบรรลุเป้าหมายการป้องกันประเทศดังที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ

1.3.5 “...To Promote the General Welfare...” ในตอนปลายสงครามกัวเกราชจากอังกฤษ ชาวอเมริกันส่วนมากยากจน เพราะชายฉกรรจ์ส่วนมากเข้าร่วมในกองทัพอยู่เป็นเวลานานถึง 6 ปีหรือมากกว่านั้น ในฐานะชาติเกิดใหม่ พลังงานเช่นนี้น่าจะนำมาใช้ในการเพาะปลูก สร้างบ้านเมือง และดำเนินงานในธุรกิจและอุตสาหกรรม สงครามกัวเกราชทำให้กิจกรรมต่าง ๆ ใน 13 รัฐต้องหยุดชะงัก ประชาชาติและรัฐทั้งหมดอยู่ในภาวะเป็นหนี้ ค่าของเงินตกต่ำมาก งานเช่นนี้ทำให้รัฐบาลสหพันธ์ต้องเผชิญปัญหาหนักในการแก้ไขเศรษฐกิจของชาติให้ดีขึ้น

ดังปรากฏในรัฐธรรมนูญมาตรา 8 (Section 8) ที่มอบอำนาจให้รัฐสภาออกกฎหมายเพื่อส่งเสริมความอยู่ดีกินดีของประชาชนทั้งมวล

“...The congress shall have power to...lay and collect taxes...to pay the debts and provide for the common defense and general welfare of the United States...”

จึงเห็นได้ว่าในขณะที่สหรัฐอเมริกากำลังขยายตัวอย่างซับซ้อนทั้งด้านดินแดนและเศรษฐกิจ ด้านบริการของรัฐบาลเกี่ยวกับสวัสดิการของสังคมทั่วไปก็ได้เพิ่มมากขึ้นเป็นเงาตามตัว และเป็นหน้าที่ของรัฐบาลกลางที่จะต้องดำเนินการดังปรากฏอยู่ในวัตถุประสงค์แห่งรัฐธรรมนูญ

1.3.6 “...To Secure the Blessing of Liberty to Ourselves and Our Posterity...”

จุดมุ่งหมายอีกประการหนึ่งในการมีรัฐธรรมนูญสหพันธ์ก็คือ เพื่อจะเป็นหลักประกันอิสรภาพอันเป็นสิ่งที่ชาวอเมริกันพึงได้รับมา ผู้ร่างรัฐธรรมนูญได้มอบอำนาจนี้ให้แก่รัฐบาลกลางเพื่อให้ระมัดระวังในการปกป้องและรักษาสิทธิต่าง ๆ (Rights and Privileges) ของประชาชน โดยการจำกัดขอบเขตอำนาจของรัฐบาลกลางและรัฐบาลของรัฐไว้ในรัฐธรรมนูญ

โดยวิธีทางนี้ ตราบใดที่ประชาชนยังเคารพต่อกฎหมาย ก็จะสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างราบรื่นและสันติสุข สามารถที่จะมีความปลอดภัยทั้งในชีวิตและทรัพย์สิน ในกรณีที่ถูกละเมิดสิทธิก็จะได้รับการตัดสินและปกป้องโดยยุติธรรมจากศาล

สิ่งสำคัญที่สุดที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ และใน The Bill of Rights ก็คือ ได้กำหนดห้ามเรื่องการก้าวล่วงสิทธิโดยเฉพาะของบุคคลอันเป็นสิทธิเฉพาะตัว (Unalienable Rights) โดยปราศจากเหตุผล ผู้นำอเมริกันหลายคนเป็นผู้ร่างบทบัญญัตินี้ และเป็นความประสงค์ของประชาชนด้วย โดยมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญใน 10 มาตราแรกอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้ก็เพื่อปกป้องอิสรภาพของมนุษย์ และมอบอำนาจบริหารให้แก่รัฐบาล วัตถุประสงค์นี้กล่าวไว้ชัดเจนในคำประกาศอิสรภาพ ดังนี้

“That to secure these rights, governments are instituted among men, deriving their just powers from the consent of the governed.”

2. ฐานะของรัฐต่าง ๆ

2.1 การปกครองแบบสหพันธ์

คือระบบการปกครองแบบสหพันธ์รัฐ ซึ่งอาจจำแนกระดับของรัฐบาลได้ 2 อย่าง คือ

2.1.1 รัฐบาลแห่งชาติ หรือรัฐบาลกลาง (National Government) ซึ่งในลักษณะนี้

เช่น สหรัฐอเมริกา รัฐบาลกลางย่อมได้รับอำนาจซึ่งรัฐบาลต่าง ๆ มอบให้ (Delegated Power or Enumerated Power) อำนาจซึ่งรัฐบาลกลางได้รับ คือ :

1. ประกาศสงคราม
2. กิจการระหว่างประเทศ
3. การค้า
4. การคุมระบบเงินตราของประเทศ

2.1.2 รัฐบาลของรัฐต่าง ๆ (State Governments) เป็นรัฐบาลที่มีอำนาจปกครองประชาชน ใช้อำนาจทุกอย่างที่มีอยู่ ยกเว้นที่ได้มอบให้รัฐบาลกลางข้างต้น ตามรัฐธรรมนูญ รัฐบาลของรัฐต่าง ๆ นี้ เรียกว่ารัฐต่าง ๆ reserved power คือสงวนอำนาจของตนไว้ปรากฏในบทแก้ไข 10 บทแรกในรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา (indefinite grant) ถ้าจะเขียนเป็นผังแสดงฐานะและอำนาจหน้าที่ของรัฐบาลกลางสหรัฐฯ และรัฐบาลของรัฐต่าง ๆ จะเห็นได้ว่า รัฐบาลทั้ง 2 ระดับต่างมีอำนาจและมีข้อจำกัดอำนาจไว้ กิจกรรมบางอย่างทั้ง 2 รัฐบาลมีอำนาจกระทำได้อย่างเดียวกันตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ คือ

รัฐบาลกลาง	ที่ทั้งสองมี	รัฐบาลของรัฐต่าง ๆ
+ รับอำนาจที่รัฐมอบให้ - ห้ามใช้อำนาจบทแก้ไข (10 Amendment เป็นข้อจำกัดอำนาจ National Gov't.) 10 บทแรกในรัฐธรรมนูญ	การภาษี รัฐบาลทั้ง 2 ระดับมีอำนาจเรียกเก็บภาษีได้	+ บทแก้ไข 10 บทแรกในรัฐธรรมนูญ - ห้ามใช้อำนาจที่มอบให้รัฐบาลกลาง

2.2 ความรับผิดชอบของรัฐบาลกลางต่อรัฐต่าง ๆ

1. เกี่ยวกับดินแดนของรัฐต่าง ๆ รัฐบาลกลางไม่อาจยึดเอาดินแดนของรัฐโดยปราศจากความยินยอม

2. ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐแต่ละรัฐจะต้องยอมรับกฎหมายโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งออกโดยรัฐอื่น ๆ

3. การส่งผู้ร้ายข้ามแดน (Extradition) ให้เป็นหน้าที่ของผู้ว่าราชการรัฐที่จะให้ความร่วมมือส่งผู้ร้ายข้ามแดน ในกรณีที่ผู้ร้ายหนีเข้าไปในเขต และเจ้าหน้าที่ประจำรัฐนั้น ๆ ที่เกิดคดีร้องขอ

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนนอกประเทศ ประเทศสหรัฐอเมริกา มีสัมพันธภาพกับหลายประเทศ และทำสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกันด้วย หลักการส่งผู้ร้ายข้ามแดนของสหรัฐฯ มีว่า บุคคลไม่อาจหนีไปจากความยุติธรรมได้ เมื่อก่ออาชญากรรมขึ้น แต่ถ้าหากเป็นอาชญากรรม สงครามหรือความผิดทางการเมืองก็อาจไม่มีการส่งข้ามแดนให้

2.3 ผลประโยชน์ของการมีระบบการปกครองแบบสหพันธรัฐ

การใช้ระบบปกครองแบบสหพันธรัฐ นับเป็นรูปการปกครองที่แพร่หลายระบบหนึ่ง สำหรับอเมริกานั้น โดยประวัติศาสตร์แล้ว การปกครองระบบนี้ให้ประโยชน์พอสรุปได้ 3 ประการ คือ :

2.3.1 ป้องกันนักเผด็จการที่จะเข้ามามีอำนาจปกครองอเมริกา

2.3.2 เป็นที่ฝึกฝน หมายถึงรัฐบาลสหพันธรัฐและรัฐบาลของรัฐต่าง ๆ เป็นที่ฝึกหัด นักปกครองและข้าราชการ นักบริหารทุกระดับจากระดับรัฐขึ้นไปสู่ระดับรัฐบาลแห่งชาติ

2.3.3 เป็นระบบที่มีการประนีประนอมอย่างดีที่สุดของรัฐบาลแห่งชาติและรัฐบาลของรัฐต่าง ๆ ซึ่งเชื่อกันว่ารัฐบาลกลางจะได้รับอำนาจมากขึ้นทุกที ๆ และมีภาระรับผิดชอบช่วยเหลือการปกครองด้านต่าง ๆ ให้แก่รัฐอื่น ๆ ภายในสหพันธ์

2.4 ผลเสียของระบบสหพันธรัฐ

ผลเสียของการใช้ระบบการปกครองแบบสหพันธรัฐของอเมริกา อาจสรุปได้ดังนี้

2.4.1 กระจายอำนาจมากเกินไป ทำให้เกิดความยุ่งยากที่สุดในการกระจายอำนาจ ระหว่างรัฐต่าง ๆ และรัฐบาลกลาง

2.4.2 มีรัฐบาลมากมายและหลายระดับ ตั้งแต่ท้องถิ่นจนถึงรัฐบาลกลาง ทำให้ยุ่งยากแก่การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เป็นส่วนรวม เพราะเรื่องการแข่งขันผลประโยชน์และอำนาจของรัฐบาลแต่ละระดับ ความไม่พร้อมเพรียง และขาดการประสานงาน เช่น การเก็บภาษี ทำหลายระดับ ปัญหากำจัดปฏิภูลควบคุมระบบน้ำเสีย (pollution) ฯลฯ

2.4.3 กฎหมายต่าง ๆ ในรัฐบาลหลายระดับยังขาดความเท่าเทียมกัน เพราะแต่ละรัฐ แต่ละรัฐบาลต่างคนต่างออกกฎหมายตามอำนาจของตน มิได้ประสานกันเป็นมาตรฐานเดียวกัน ทำให้ต่างกัน เช่น อายุผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง สังคมสงเคราะห์ การศึกษา Civil Rights ฯลฯ

2.4.4 ระบบสหพันธรัฐ จะทำให้อำนาจค่อย ๆ รวมเข้าสู่ส่วนกลางขึ้นทุกที ๆ เพราะ ปัญหาต่าง ๆ ของรัฐ ต่อไปรัฐบาลกลางจะต้องรับช่วยปิดเป่าแก้ไขจนนักวิชาการบางท่าน

กล่าวว่า ต่อไประบบการปกครองของสหรัฐอเมริกาอำนาจของรัฐบาลกลางจะอยู่สูงสุด เช่น อำนาจประธานาธิบดีจะมีมากขึ้น

2.4.5 ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแล้ว กฎหมายของรัฐบาลกลางไม่จำเป็นจะต้องผูกมัดให้รัฐต่าง ๆ ปฏิบัติตาม (เพราะรัฐมีอิสระมีอำนาจของตนเท่าที่มีได้มอบให้รัฐบาลกลางตามรัฐธรรมนูญ)

2.4.6 ระบบสหพันธรัฐของอเมริกามีบังคับไว้ในรัฐธรรมนูญ ห้ามรัฐบาลกลางยึดครองรัฐและรวมเข้าในปกครองเป็นรูปรัฐเดี่ยว ขณะเดียวกันรัฐต่าง ๆ ก็ไม่อาจแยกตัวออกจากสหพันธ์ และทำลายระบบสหพันธ์ลงได้ จึงเห็นได้ว่าไม่ยุติธรรมเลยสำหรับรัฐต่าง ๆ ที่เข้าไปรวมอยู่ในสหพันธ์โดยถูกบังคับมิให้ถอนตัวออก

2.5 ศาลสูงสุดสหรัฐฯ กับหลัก National Supremacy

ในตอนแรก ๆ ของการปกครองระบบสหพันธรัฐ บทบาทของศาลสูงสุดสหรัฐฯ ต่อรัฐธรรมนูญของอเมริกายังไม่มีมากนัก แต่ต่อมาศาลสูงสุด ได้รับความนิยมนักอเมริกันมากว่าเป็นสถาบันที่ดีความรัฐธรรมนูญ และเป็นการแก้ไขเปลี่ยนแปลงความหมายในรัฐธรรมนูญก็ได้ กรณีตัวอย่าง เช่น คำตัดสินศาลสูงสุดสหรัฐฯ ในคดี Marbury vs. Madison ซึ่งเป็นการฟ้องว่า รัฐสภาของสหรัฐฯ ออกกฎหมายโดยขัดกับรัฐธรรมนูญ และกรณี McCulloch vs. Maryland ซึ่งเป็นการฟ้องว่ารัฐออกกฎหมายมาขัดต่อรัฐธรรมนูญของสหรัฐฯ จากคดีตัวอย่างทั้งสองคดีนี้ ทำให้เป็นที่ยอมรับในสมัยต่อมาว่า ศาลสูงสุดสหรัฐฯ มีอำนาจตีความรัฐธรรมนูญ และรัฐธรรมนูญของสหพันธรัฐเท่านั้นเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ และศาลสูงมีอำนาจประกาศให้กฎหมายที่ออกโดยรัฐบาลกลางรัฐบาลของรัฐ หรือท้องถิ่นที่ออกมา ว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญของสหพันธ์ได้ ทั้ง ๆ ที่มีได้มีบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญของสหพันธ์ให้อำนาจเช่นนี้ไว้แก่ศาลเลย

2.6 ลักษณะของการแบ่งแยกอำนาจ (Doctrine of Separation of Powers)

ลักษณะของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีการปกครองในรูปสหพันธ์นั้น อาจสรุปได้ดังนี้ :

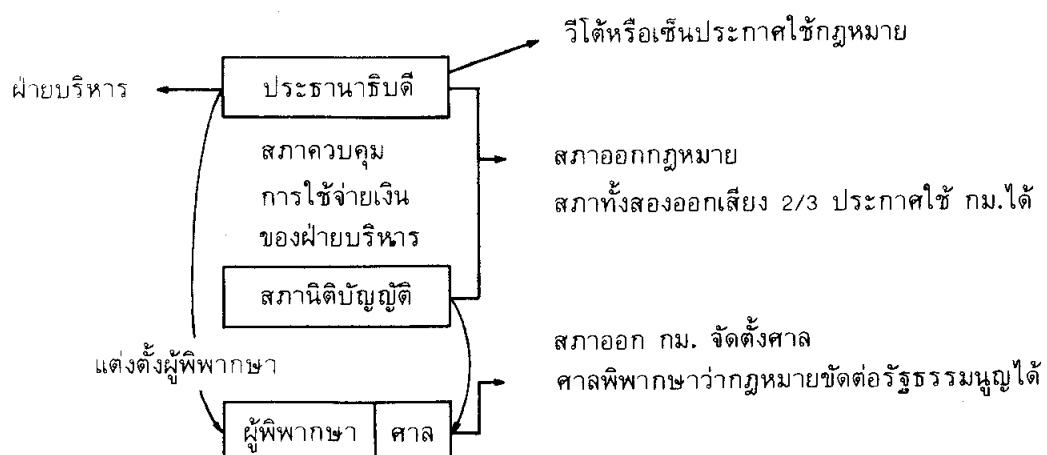
2.6.1 มีการแบ่งแยกอำนาจปกครองออกเป็นสามส่วน คือฝ่ายนิติบัญญัติได้แก่ รัฐสภาฝ่ายบริหารได้แก่ประธานาธิบดี และฝ่ายศาล ซึ่งทำให้ไม่กลายเป็นการปกครองแบบรวมอำนาจ ในกรณีนี้ ประธานาธิบดีเลือกตั้งโดยทางอ้อมอยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปี สมาชิกสภาสูงสมัยก่อนเลือกโดยรัฐสภาของแต่ละรัฐ และต่อมาโดยการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 17 เลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน อยู่ในตำแหน่งคราวละ 6 ปี ส่วนสมาชิกสภาล่างหรือสภาผู้แทนราษฎรนั้น

ตำแหน่งต่าง ๆ ส่วนมีช่วงระยะเวลาเข้าดำรงตำแหน่งไม่ซ้ำกัน ต่างผลัดเปลี่ยนหมุนเวียน จึงทำให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่อาจมีอำนาจมากเกินไปได้ ตัวผู้ปกครองก็จัดให้มีการเปลี่ยนในระยะเวลาพอสมควร เช่น ประธานาธิบดีคราวละ 4 ปี และไม่อาจอยู่ได้เกิน 2 สมัยติดต่อกัน (8 ปี) ส่วนประชาชนก็มีอำนาจและมีโอกาสควบคุมผู้ปกครองในระยะเวลาหนึ่ง ๆ เช่นเดียวกัน โดยสิทธิเลือกตั้ง

2.6.2 การใช้หลักกระจายอำนาจ อำนาจของรัฐบาลกระจายออกไป 2 ระดับ คือระดับรัฐบาลกลางและระดับรัฐ ต่างมีอำนาจและใช้อำนาจของตนอย่างเต็มที่ในขอบเขตอำนาจของตนตามที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญของสหพันธ์

2.6.3 มีการใช้ระบบ Checks and Balances of Powers ซึ่งเกี่ยวข้องกับทุกระดับของอำนาจทั้ง 3 ของรัฐบาล โดยมีการกำหนดให้ประชาชนได้มีโอกาสเลือกตั้งผู้แทนเข้าไปบริหารกิจการทั้ง 3 ด้าน คือ บริหาร นิติบัญญัติ และตุลาการ ทำให้ประชาชนมีโอกาสควบคุมแม้จะในช่วงเวลาหนึ่ง คือ เวลาที่มีการเลือกตั้งการปฏิบัติงานของอำนาจทั้ง 3 สาขาของรัฐบาลนั้น ในทางปฏิบัติกระทำโดยลักษณะพึ่งพิงต่อกัน (Interdependent) ในการใช้อำนาจและออกกฎหมายต่าง ๆ ทำให้ทุกฝ่ายต้องใช้อำนาจของตนโดยจำกัดอยู่ในขอบเขตตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ ระบบ checks and balances of powers ของอำนาจฝ่ายต่าง ๆ ของรัฐบาลสหรัฐอาจเขียนเป็นผังได้ดังนี้ :

Checks and Balances of Powers

3. ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลต่าง ๆ

3.1 ความนำ

ในปัจจุบันรัฐบาลกลางและรัฐบาลรัฐและท้องถิ่นทุกระดับในอเมริกาพยายามใช้หลักความร่วมมือกันช่วยจัดปัญหาต่าง ๆ ภายในประเทศและรูปแบบของความร่วมมือนี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของการกำหนดนโยบายภายในประเทศด้วย และมุ่งขจัดปัญหาขัดกันและความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลระดับต่าง ๆ ด้วย

3.2 อิทธิพลของรัฐบาลระดับต่ำต่อรัฐบาลกลางเกี่ยวกับการกำหนดนโยบายภายใน

3.2.1 การวิ่งเต้น (Lobbying) ของข้าราชการระดับรัฐและท้องถิ่น ซึ่งมีต่อรัฐบาลกลาง

3.2.2 อิทธิพลจากพรรคการเมือง และผลประโยชน์ร่วมกันของบรรดาข้าราชการระดับท้องถิ่นซึ่งเกี่ยวข้องกับระดับชาติ

3.2.3 ข้าราชการหรือนักการเมืองระดับสูงของรัฐบาลกลางมักเห็นใจ และสนับสนุนความต้องการของรัฐบาลระดับท้องถิ่น ซึ่งตนเองอาจเคยปฏิบัติงานมาก่อน

3.2.4 อิทธิพลของประสบการณ์ของสภานิติบัญญัติผู้ออกกฎหมาย อันเป็นการกำหนดนโยบาย ส่วนมากสมาชิกสภามักเป็นผู้มีประสบการณ์มาจากท้องถิ่นในรัฐต่าง ๆ มาแล้ว และได้เข้ามาอยู่ในสภานิติบัญญัติระดับชาติ

4. ความสัมพันธ์ของรัฐบาลสหพันธ์กับรัฐบาลของรัฐและท้องถิ่น

4.1 รัฐบาลกลางให้คำแนะนำและช่วยเหลือรัฐในเรื่องต่าง ๆ

เช่น จัดตั้งคณะกรรมการดำเนินการดำเนินงานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลระดับต่าง ๆ (Commission on intergovernment relation) ขึ้น ทำหน้าที่รวบรวมบทบัญญัติกฎหมายของรัฐต่าง ๆ จัดพิมพ์ จัดหาผู้แนะนำในการบริหารงานแก่รัฐบาลท้องถิ่น ช่วยปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการก่อสร้างในท้องถิ่น และให้ข่าวสารแก่รัฐบาลของรัฐและท้องถิ่น เช่น ในสำนักงานสถิติประชากรของรัฐบาลกลาง คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนของสหรัฐฯ ช่วยจัดองค์การเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลให้ท้องถิ่น รวมถึงข้าราชการและเทคนิคในการจัดสอบและข้อสอบให้ท้องถิ่นด้วย ปัญหาเกี่ยวกับอากาศและน้ำเน่าเสีย ปัญหาเกี่ยวกับบริการด้านสุขภาพแก่ประชาชน หน่วยงานของรัฐบาลกลาง เช่น องค์การเหมืองแร่ และกระทรวงสาธารณสุขก็สนับสนุนแนะนำแก่ท้องถิ่น นอกจากนั้น ในกรณีที่เกิดภัยพิบัติต่าง ๆ ก็ยังมีส่วนราชการเกี่ยวกับการวางแผนยามฉุกเฉินของประธานาธิบดีคอยให้ความช่วยเหลือแก่รัฐบาลท้องถิ่น โดยเฉพาะระหว่างปี ค.ศ. 1951 - 1965 ได้จัดเงินช่วยเหลือถึง 200 ล้านดอลลาร์

4.2 รัฐบาลสหพันธ์ให้ความเห็นชอบและปรับปรุงกิจกรรมของรัฐและท้องถิ่น

ในกรณีนี้ เป็นเรื่องที่รัฐและท้องถิ่นขอความช่วยเหลือจากกองทุนช่วยเหลือของรัฐบาลกลาง (Federal Grants-in-aid) ซึ่งโครงการดำเนินงานต่าง ๆ ของท้องถิ่นจะต้องแนบและส่งโครงการ แผนงานให้เจ้าหน้าที่รัฐบาลกลางตรวจสอบให้ถูกต้องกับระเบียบและกฎข้อบังคับของรัฐบาลกลางเสียก่อน เช่น โครงการสร้างถนน การจัดแหล่งส้วมและอาคารสาธารณะ เป็นต้น

5. ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐต่าง ๆ ด้วยกัน

5.1 ได้แก่การที่รัฐธรรมนูญของสหพันธ์กำหนดรับรองสิทธิเสรีภาพของประชาชนที่จะติดต่อไปมาระหว่างรัฐต่าง ๆ ได้

การขึ้นศาล การแต่งงาน มีทรัพย์สิน หรือกระทำความผิดใด ๆ ก็ได้ แต่มีข้อจำกัดว่าจะต้องเป็นไปตามกฎหมายของแต่ละรัฐนั้น ๆ ด้วย เช่น การเสียภาษี ค่าธรรมเนียม ฯลฯ

5.2 รัฐธรรมนูญสหพันธ์กำหนดให้ทุกรัฐยอมรับนับถือซึ่งกันและกันเกี่ยวกับหลักฐานของราชการต่าง ๆ

เช่น คำสั่งศาล เอกสารรับรองของทางราชการ สถิติการเกิด ตาย ฯลฯ

5.3 การส่งผู้ร้ายข้ามแดน

รัฐธรรมนูญของสหพันธ์กำหนดไว้ให้รัฐส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่กันได้ หากกระทำผิดในรัฐหนึ่งและหนีเข้าไปในเขตของรัฐหนึ่ง โดยให้เจ้าหน้าที่ของรัฐร้องขอ

6. การแข่งขันระหว่างรัฐต่าง ๆ

6.1 แข่งขันกันในด้านบริการแก่ประชาชน

เช่น จัดทะเบียนแต่งงาน เช่น ในบางรัฐให้แต่งงานง่าย ๆ เช่น รัฐเนวาดาและมิสซิสซิปปี บางรัฐแข่งขันกันในการให้โอกาสเด็กอายุ 18 ปีซื้อเครื่องดื่มเมา ซึ่งเป็นการแข่งขันที่ไม่ถูกต้องเพียงเพื่อหวังผลประโยชน์จากการขายและเก็บภาษี

6.2 การแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจ

เป็นการค้าขายระหว่างรัฐ การเก็บภาษีสินค้า และการขนส่งระหว่างรัฐ เป็นต้น ซึ่งบางรัฐมักออกกฎหมายห้ามรถบรรทุกหนักเกินไปเข้าวิ่งในทางหลวง

6.3 การแข่งขันเรื่องภาษี

เช่น ภาษีเกี่ยวกับโรงงานอุตสาหกรรม เพื่อชักจูงให้มาลงทุนในรัฐของตน จึงมีการ

โฆษณาชวนเชื่อต่าง ๆ ระหว่างรัฐ แม้บางที่บางรัฐจะไม่เหมาะสมตั้งโรงงานอุตสาหกรรมเลยก็ตาม

7. ความร่วมมือระหว่างรัฐ

7.1 รัฐธรรมนูญสหพันธรัฐอนุญาตให้รัฐต่าง ๆ ตกลงร่วมมือกระทำการได้โดยกิจการนั้นต้องได้รับความยินยอมจากสภานิติบัญญัติของรัฐบาลกลาง

เช่น สัญญาร่วมมือระหว่างรัฐที่เกี่ยวกับน้ำมัน (Interstate Oil Compact), สัญญาร่วมมือเกี่ยวกับอาชญากรรม (The Crime Compact of 1934), ความร่วมมือเกี่ยวกับการศึกษาในภาคใต้ (The Southern Regional Educational Compact) ความต้องการในการร่วมมือกันวางแผนเกี่ยวกับการขนส่ง การป้องกันน้ำเสีย อากาศเสีย ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้รัฐต่าง ๆ เข้าร่วมมือทำสัญญากัน โดยเฉพาะนักบริหารอาชีพแล้วมีอิทธิพลมากที่จะช่วยให้รัฐตกลงกันได้เพื่อร่วมกันกำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติงานแก้ไขปัญหาร่วมกัน ซึ่งรัฐต่างได้พยายามกระทำที่สำคัญ คือ :

7.1.1 ในปี ค.ศ. 1892 มีการก่อตั้งคณะกรรมการระดับชาติ เพื่อพิจารณากฎหมายของรัฐต่าง ๆ ให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน

7.1.2 มีการจัดตั้งสภาของรัฐบาลรัฐต่าง ๆ ในปี 1925 โดยมีผู้ว่าการของแต่ละรัฐเป็นสมาชิก สภานี้ออกนิตยสารรายเดือนเกี่ยวกับการปกครองและการบริหารงานของรัฐต่าง ๆ นอกจากนั้น ยังจัดให้มีการประชุมผู้ว่าการรัฐต่าง ๆ อื่นๆ สมาคมสมาชิกรัฐสภาและหัวหน้าศาลสมาคมทนาย เป็นต้น ได้จัดการประชุมตามด้วย ประธานาธิบดี Theodore Roosevelt เป็นผู้เรียกประชุมผู้ว่าการรัฐเป็นครั้งแรก ในปี ค.ศ. 1908 และปี 1947 คณะอนุกรรมการเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐได้ตั้งขึ้นในสภาสูง และในปี 1953 คณะกรรมการความสัมพันธ์ระหว่างรัฐได้ก่อตั้งขึ้น ในสมัยของประธานาธิบดีไอเซนฮาวเวอร์ และพิมพ์รายงานออกในปี 1955 และ 1959 รวม 2 ฉบับ

8. สิทธิพลเมือง (Civil Rights)

8.1 ความทั่วไป

สิทธิและเสรีภาพเป็นเรื่องใหญ่ และได้เถียงกันในหมู่นักการเมือง และผู้ที่เชื่อในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยโดยทั่วไป โดยเฉพาะผู้ปกครองไม่ว่าจะเป็นรัฐบาลในรูปใด ย่อมต้องคำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของพลเมืองผู้อยู่ใต้ปกครองด้วย ชาติที่มีอำนาจอธิปไตยเป็นของตนเองสามารถออกกฎหมายและคำสั่งต่าง ๆ บังคับใช้แก่ประชาชนก็ยังคงต้องคำนึงถึงผล

จากการใช้กฎหมาย ว่าได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับสิทธิเสรีภาพของบุคคลมากนักน้อยเพียงใด การใช้ อำนาจอธิปไตยของรัฐบาลแต่เพียงอย่างเดียว โดยไม่คำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของประชาชน ก็ เท่ากับว่ารัฐบาลนั้นเป็นเผด็จการนั่นเอง แต่มองในทางกลับกัน ถ้าปล่อยให้ประชาชนมีสิทธิ เสรีภาพมากเกินไป ทำอะไรตามใจได้ รัฐบาลก็จะใช้อำนาจอธิปไตยไม่ได้ ผลก็คือ ทำให้ไม่มี รัฐบาล (Anarchy) และเกิดความวุ่นวายปั่นป่วนในแผ่นดิน

8.2 ความเป็นพลเมือง (Citizenship)

คำว่าพลเมืองนั้นมีความหมายอย่างกว้างขวางถึงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับเอกชน ซึ่งย่อมแตกต่างกันไปสุดแต่ฐานะตามกฎหมายของบุคคลแต่ละคน บุคคลอาจเป็นพลเมืองของ รัฐหนึ่ง กล่าวคือ มีสิทธิและหน้าที่ในฐานะพลเมืองของรัฐนั้นอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ บุคคลบางคน อาจเป็นแต่เพียงสมาชิกชั้นรองของประเทศเท่านั้น เช่น ชนกลุ่มน้อยและชนต่างด้าวมีฐานะเป็น แต่เพียงสมาชิกชั้นรองของรัฐที่ตนอาศัยอยู่ทั้งนั้น ชนกลุ่มน้อยในประเทศส่วนมากได้รับการ ปราบคั้นด้วยประการต่าง ๆ และผู้ซึ่งเป็นพลเมืองของประเทศที่ถูกยึดครองก็มักถูกจำกัดสิทธิ บางประการ ชนต่างด้าวแม้จะเสียภาษีและปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่กฎหมายของรัฐที่ตนอาศัย อยู่กำหนดไว้ แต่ก็ไม่มีสิทธิต่าง ๆ เท่าเทียมกับพลเมืองของรัฐนั้นอย่างแท้จริงและอาจถูกเนรเทศ ออกจากรัฐนั้นเสียก็ได้ การได้มาซึ่งความเป็นพลเมืองมีหลักโดยทั่วไปอยู่ว่า :

8.2.1 การเป็นพลเมืองโดยกำเนิด ซึ่งแบ่งออกเป็น :

ก. หลักสายโลหิต

ข. หลักดินแดน

8.2.2 ความเป็นพลเมืองโดยแปลงชาติ ซึ่งอาจจำแนกเป็นการแปลงชาติเป็นส่วนรวม เช่น รัฐใดรัฐหนึ่งได้ดินแดนเพิ่มมาใหม่ และการแปลงชาติโดยส่วนบุคคล

9. สิทธิและเสรีภาพ (Right and Liberty)

9.1 สิทธิ

คือ สิทธิซึ่งกฎหมายหรือธรรมเนียมประเพณีมอบให้แก่บุคคลคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่ง สิทธิซึ่งรัฐยอมรับรับรองนั้น รัฐจะต้องไม่ใช่อำนาจที่จะทำให้สิทธินั้นเสียไป ฉะนั้น บุคคลจึง สามารถป้องกันสิทธิของตนได้ในศาล เรื่องเกี่ยวกับสิทธินี้ นักการเมืองอเมริกันคนสำคัญสมัย เริ่มแรก คือ โทมัส เจฟเฟอร์สัน มีความคิดว่า คนมีสิทธิไม่เหมือนกัน แต่สิทธิควรอยู่ในขอบเขต ของกฎหมาย สิทธิในที่นี้เป็นสิทธิหรือเสรีภาพของตนซึ่งมีอยู่แล้ว

9.2 เสรีภาพ

เสรีภาพได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายโดยเจตจำนงน้อยกว่าสิทธิ และถือกันว่าเสรีภาพมีอยู่ เว้นแต่จะถูกจำกัดโดยกฎหมาย

9.3 สิทธิและเสรีภาพตามธรรมชาติ

ในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 17 และ 18 ได้เกิดความต้องการทั่วไป ที่ให้มีการรับรองสิทธิและเสรีภาพที่เอกชนมีอยู่ตามกฎหมายธรรมชาติ (Natural Law) และต้องการให้สิทธิและเสรีภาพนี้ได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายอย่างชัดเจน ความคิดที่ว่า กฎหมายตามธรรมชาติมีอยู่และค้นพบได้นี้ มีอิทธิพลมากในความคิดทางการเมือง โดยมีหลักการสำคัญของกฎหมายธรรมชาติคือ :

9.3.1 ความยุติธรรมเป็นธรรมชาติประการหนึ่งของมนุษย์ มิใช่เป็นเพียงความปรารถนาของมนุษย์

9.3.2 กฎหมายตามธรรมชาติ ก็คือกฎแห่งเหตุผล สิ่งใดที่ไม่มีเหตุผล สิ่งนั้นก็ไม่มียุติธรรม

9.3.3 กฎหมายธรรมชาติมีอยู่ทั่วไป มิใช่จำกัดแต่เฉพาะในสถานที่หนึ่งหรือในเวลาหนึ่งเท่านั้น

9.3.4 บุคคลมีความเสมอภาคกันโดยธรรมชาติ การวินิจฉัยโดยเสียงข้างมาก ถึงหากจะผิดพลาดได้ ก็ควรจะใช้ถือเป็นหลักในการปกครอง เพราะเป็นวิธีเดียวที่ยุติธรรมที่สุด

9.4 สิทธิและเสรีภาพของพลเมือง

สิทธิใดมีรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายรับรอง สิทธินั้นเป็นสิทธิของพลเมือง (Civil Rights) ภายใต้ข้อจำกัดที่กฎหมายกำหนดไว้ เอกชนแต่ละคนจะทำอะไรก็ได้ตามต้องการและสมัครใจ ถ้าหากสิทธิของเขาถูกละเมิดโดยเอกชน คณะบุคคลหรือองค์การของรัฐบาลเขาก็อาจฟ้องร้องต่อศาลได้ ในประเทศอังกฤษ สิทธิของพลเมืองมีการรับรองไว้ในมหากฎบัตร (Magna Carta - 1215) ใน Petition of Rights - 1628 และใน Bill of Rights 1689 สิทธิต่าง ๆ เหล่านี้ได้นำไปบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา และของรัฐบาลต่าง ๆ เมื่อปี ค.ศ. 1789 รัฐสภาฝรั่งเศสก็ได้ประกาศแถลงสิทธิของมนุษย์ (Declaration of the Rights of Man) รัฐธรรมนูญของประเทศต่าง ๆ ในสมัยต่อมาต่างก็มีบทบัญญัติรับรองสิทธิต่าง ๆ เหล่านี้ และถือกันว่ารัฐธรรมนูญจะยังไม่สมบูรณ์ ถ้าหากไม่มีบทบัญญัติรับรองสิทธิต่าง ๆ ไว้ ในปี ค.ศ. 1948 สหประชาชาติก็ได้ประกาศแถลงสิทธิของมนุษย์ชน (Universal Declaration of Human Rights) ซึ่งนอกจากจะหมายถึงสิทธิต่าง ๆ ซึ่งมีการรับรองกันอยู่ทั่วไปแล้ว ยังคลุมถึงสิทธิในการที่จะมีมาตรการคุ้มครองซึ่งอันสมควร สิทธิที่จะอยู่ในสังคมซึ่งมีการรักษาไว้ซึ่งสิทธิและอิสรภาพของเอกชน

แต่ก่อนนั้น บทบัญญัติในเรื่องสิทธิมักจะมีข้อความไปในทำนองจำกัดการใช้อำนาจของรัฐบาล และมักจะมีข้อความคล้ายคลึงกัน เพราะมีต้นกำเนิดมาจาก Bill of Rights (1689) ของอังกฤษ ในปัจจุบันนี้มีความโน้มเอียงไปในทำนองที่ต้องการให้เป็นบทบัญญัติผูกมัดรัฐบาลว่า จะต้องกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ให้รัฐบาลรับผิดชอบจัดการด้านเศรษฐกิจและสังคม เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของชาติ รวมทั้งการรับรองในเรื่องอิสรภาพ เช่น ในการเลือกถิ่นที่อยู่ การอาชีพ ฯลฯ

9.5 สิทธิและเสรีภาพในสหรัฐอเมริกา

ในสหรัฐอเมริกา คนอเมริกันตื่นตัวมากในเรื่องสิทธิเสรีภาพของตน สิทธิของพลเมืองนั้นได้กำหนดไว้แล้วในรัฐธรรมนูญสหรัฐ ที่เรียกว่า Bill of Rights แต่ก็ยังต้องประกอบด้วยสิทธิอื่น ๆ อีก เช่น :

9.5.1 ระบบการใช้ลูกขุนพิจารณาคดี

9.5.2 สิทธิในการร้องขอให้พิจารณาคดี (Right of Habeas Corpus) สิ่งกำหนดอื่น ๆ เกี่ยวกับสิทธิ - ของคนอเมริกันในรัฐธรรมนูญ ก็คือ

1. No Bill of Attender หมายถึงการห้ามรัฐสภาของสหพันธรัฐและรัฐต่าง ๆ ออกกฎหมายลงโทษบุคคล เพราะถือกันว่ารัฐสภามีหน้าที่ออกกฎหมายหลักด้านอื่นมากกว่า

2. No Expost Facto Law หมายถึงห้ามรัฐบาลกลางและรัฐต่าง ๆ ออกกฎหมายลงโทษผู้กระทำความผิดย้อนหลัง

9.6 บทบัญญัติใน Bill of Rights ของสหรัฐอเมริกา

บทบัญญัติใน Bill of Rights ของสหรัฐอเมริกา 10 ประการ นับว่าเป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคลของพลเมืองที่สำคัญมาก ความจริงอิสรภาพที่ชาวอเมริกันมีอยู่แล้วโดยมีต้องบัญญัติในรัฐธรรมนูญ ในรัฐธรรมนูญของบางมลรัฐได้กำหนดไว้แล้วในเรื่องเหล่านี้ เช่น อิสรภาพในการพูด และการหนังสือพิมพ์ อิสรภาพในการนับถือศาสนา อิสรภาพในการสมาคม อิสรภาพในการทำสัญญา อิสรภาพส่วนบุคคล อิสรภาพในทรัพย์สิน และสิทธิเกี่ยวกับการพิจารณาคดี (procedural rights) ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญา

หลักการประกันสิทธิเสรีภาพของพลเมืองที่ปรากฏใน Bill of Rights สรุปได้จากบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญทั้งหมด 10 มาตราแรกดังนี้

มาตรา 1 ได้กำหนดหลักการประกันสิทธิเสรีภาพของพลเมืองในการถือศาสนา คือความรัฐธรรมนูญได้ว่า รัฐสภาจะออกกฎหมายเกี่ยวข้องของสนับสนุนและก่อตั้งศาสนาไม่ได้ และรัฐใดจะเก็บภาษีโบสถ์หรือทรัพย์สินของศาสนาไม่ได้ เรื่องสิทธิเสรีภาพในการนับถือศาสนา

นี้เป็นเรื่องสำคัญ โดยทั่วไปแล้วประชาชนทุกคนมีสิทธิที่จะเลือกถือศาสนาใด ๆ ก็ได้ตามที่ตนต้องการ อย่างไรก็ตาม รัฐสภาสามารถจัดให้มีทั้งลักษณะแตกต่างในลัทธิที่ต่างกัน (polyarchy) และมีทั้งความกลมกลืนประสานกันได้ด้วยดี (harmony) ในเรื่องศาสนาได้ เช่น มีการแขวนรูปการสาบานทางศาสนาในศาล ซึ่งถือว่าเป็นศาสนกิจ

ส่วนหลักประกันเสรีภาพในการพูดที่ได้กำหนดไว้ในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตราที่ 1 ด้วยนั้น จะต้องเป็นการพูดที่ไม่เกินขอบเขต จนเกิดการปฏิบัติในทางไม่ดีผิดกฎหมายขึ้น กรณีนี้รัฐสภามีอำนาจจัดการแก้ไขได้

มาตรา 2 ได้กำหนดหลักประกันสิทธิประชาชนที่จะมีและถือศาสตราวุธได้ โดยกำหนดว่า กำลังพลเรือนอาสาสมัคร (State Militia) ที่จัดการให้เป็นระเบียบเรียบร้อย มีความจำเป็นต่อความมั่นคงของรัฐเสรี ดังนั้น สิทธิของประชาชนที่จะมีและถือศาสตราวุธจะถูกขัดขวางมิได้

มาตรา 3 ทหารจะเข้าไปอาศัยในเคหสถานใดในยามสงบโดยเจ้าของไม่ยินยอมไม่ได้ ในยามสงครามก็ไม่ได้เช่นกัน เว้นแต่จะเป็นไปตามวิธีการที่กฎหมายบัญญัติไว้

มาตรา 4 สิทธิของประชาชนที่จะมีความปลอดภัยในร่างกาย เคหสถาน เอกสาร และทรัพย์สินจากการถูกตรวจค้นหรือยึดโดยไม่มีสาเหตุอันควร จะละเมิดไม่ได้ และจะออกหมายเพื่อกระทำการดังกล่าวไม่ได้ เว้นแต่จะมีเหตุอันควรเชื่อถือ ซึ่งได้รับการยืนยันด้วยคำสาบานหรือคำปฏิญาณ และโดยเฉพาะต้องระบุสถานที่ที่จะค้น หรือบุคคลที่จะจับกุม หรือสิ่งที่จะยึดไว้ในหมายนั้น

มาตรา 5 บุคคลไม่อาจถูกจำกัดสิทธิในชีวิต เสรีภาพ และทรัพย์สิน โดยปราศจากหลักการของกฎหมาย และบุคคลจะถูกบังคับให้การเป็นพยานเป็นผลร้ายต่อตนเองหรือให้ตนเองได้รับผิดมิได้

นอกจากนั้น ยังกำหนดหลักประกันในการพิจารณาคดี ให้ใช้คณะลูกขุน (Grand Juries) พิจารณาในคดีสำคัญ คณะลูกขุนมีจำนวน 23 คน และทุกคนต้องเห็นชอบที่จะฟ้องร้องคดี ลูกขุนมีหน้าที่รวบรวมหลักฐาน ตรวจสอบ สืบสวนข้อเท็จจริงและการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐบาล

ส่วนการสอบสวนของคณะลูกขุน (Trial Juries) ในคดีอาญาอื่น ๆ ประกอบด้วยคณะลูกขุน 12 คน พิจารณาว่าผู้ต้องหาผิดหรือไม่และทั้ง 12 คน ต้องเห็นพ้องต้องกันกับคำตัดสิน

หลักประกันการลงโทษซ้ำ (double jeopardy) รัฐธรรมนูญในบทแก้ไขเพิ่มเติมที่ 5 นี้ ยังกำหนดว่า ห้ามฟ้องร้องพิจารณาคดีเดียวกันต่อศาล (ในข้อหาเดียวกัน The same offense)

ถ้าถูกขุนพิจารณาว่า ไม่ผิดก็เป็นอันสิ้นสุดคดีไป แต่ถ้าหากมีหลักฐานใหม่ ก็อาจพิจารณาฟ้องร้องคดีได้อีก กรณีเช่นนี้ มิได้ตีความไปถึงคดีที่ผิดกฎหมายทั้งของรัฐบาลกลางและมลรัฐ

นอกจากนั้น ยังกำหนดให้ผู้ต้องหาได้รับการแนะนำให้ปรึกษาทนาย

ในมาตราที่ 5 นี้ ยังกำหนดให้บุคคลได้รับการชดเชยค่าเสียหาย (eminent domain) ในทรัพย์สินส่วนบุคคลที่รัฐจะนำไปใช้

มาตรา 6 ได้กำหนดหลักการประกันสิทธิเสรีภาพของพลเมืองในการฟ้องคดี การฟ้องคดีอาญาใด ๆ จะต้องได้รับการพิจารณาโดยรวดเร็ว (speedy trial) และจะต้องพิจารณาโดยเปิดเผย (public trial) การพิจารณาคดีจะต้องดำเนินโดยคณะลูกขุนไม่ลำเอียง (by impartial juries unbiased) การพิจารณาคดีจะต้องให้มีขึ้นในท้องที่ที่เกิดอาชญากรรม ยกเว้นอาชญากรรมอาจไม่ได้รับการพิจารณาโดยยุติธรรมในท้องที่นั้น ๆ อาจพิจารณาในสถานที่อื่นได้ และผู้ต้องหาต้องได้รับการชี้แจงเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังกล่าวหาและข้อกล่าวหาในคดีด้วย ผู้ต้องหาต้องมีสิทธิเผชิญหน้า และกล่าวต่อสู้กับพยานที่เป็นฝ่ายตรงข้ามได้ รวมทั้งผู้ต้องหาอาจจะใช้กระบวนการยุติธรรมของศาลบังคับให้พยานมาให้การในศาล โดยศาลจะออกหมายเรียกตัวของศาล (subpoena)

มาตรา 7 การฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายให้ยึดถือการพิจารณาเป็นไปตามกฎเกณฑ์แห่งกฎหมายคอมมอนลอว์ ที่มีมูลค่าเกินกว่ายี่สิบเหรียญสหรัฐอเมริกาแม้เป็นคดีแพ่ง หากผู้ต้องหาต้องการให้ลูกขุนพิจารณาคดีก็ได้

มาตรา 8 กำหนดการประกันตัวผู้ต้องหา "ไม่ให้เรียกค่าประกันหรือค่าธรรมเนียมสูงเกินไป และห้ามทารุณผู้ต้องหา

มาตรา 9 บรรดาสิทธิที่ได้จำแนกไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญนี้ จะตีความให้เป็นการปฏิเสธหรือรื้อถอนสิทธิของผู้อื่นไม่ได้

มาตรา 10 บรรดาอำนาจที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติมอบหมายให้เป็นของสหรัฐฯ หรือที่มิได้ห้ามรัฐมีนั้น ให้สงวนไว้แก่มลรัฐต่าง ๆ หรือแก่ประชาชน

10. ความเป็นพลเมืองของสหรัฐอเมริกา

10.1 ความนำ

ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 มีชาวยุโรปเป็นจำนวนมากที่อพยพเข้าอยู่ในอเมริกา พวกอพยพในตอนแรก ๆ มักมาจากประเทศอังกฤษ เยอรมนี และประเทศแถบกลุ่มสแกนดิเนเวีย พวกที่อพยพมาจากตอนเหนือและตะวันตกของยุโรปเป็นพวกแรกที่มา และชาวอเมริกันเรียกกันว่า old immigrants

ราว ค.ศ. 1890 พวกอพยพจำนวนมากกลุ่มหนึ่งมาจากภาคใต้และตะวันออกของยุโรป

พวกนี้ชาวอเมริกันเรียกว่า new immigrants ชาวยุโรปภาคใต้และตะวันออกนี้เข้าอเมริกาถึงปีละประมาณ $1\frac{1}{3}$ ล้านคน

ในปี ค.ศ. 1920 ประชาชนจากชาติต่าง ๆ ได้พากันหลั่งไหลเข้าประเทศสหรัฐ อีกเป็นจำนวนมากถึง 900,000 คน ทั้งนี้ คงเนื่องมาจากสงครามนั่นเอง

10.2 ปฏิกริยาจากชาวอเมริกันที่อยู่เดิม

เกิดเป็นปฏิกริยาต่อต้านผู้อพยพเข้ามาใหม่ในอเมริกาเพราะถูกแย่งที่ทำกินและอื่น ๆ ปฏิกริยาที่เกิดขึ้น ได้แก่ :

10.2.1 พวกกลุ่มกรรมกรอเมริกัน (American Organization of Labor) ซึ่งวิตกยิ่งในปัญหาที่กรรมกรคนงานจะถูกแย่งงาน

10.2.2 พวกกลุ่ม American Conservation National Organization (CNO) ซึ่งพยายามต่อต้านผู้อพยพต่างชาติ

10.2.3 พวก Klu - Klux - Klan เป็นสมาคมลับของพวกพ่อค้าอเมริกันที่ดัดขึ้นต่อต้านพ่อค้าชาวต่างชาติด้วย

10.2.4 กลุ่ม Daughters of American Revolution เป็นกลุ่มสตรีที่ต่อต้านพวกอพยพเช่นกัน

หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 รัฐสภาอเมริกันออกกฎหมายจำกัดคนเข้าเมือง (แต่ก่อนไม่มีคนเข้าเมืองได้มาก) ใน ค.ศ. 1921 เป็นกฎหมายฉุกเฉิน จนกระทั่งกฎหมายคนเข้าเมืองฉบับสมบูรณ์พิจารณาเสร็จ จึงได้นำออกใช้ใน ค.ศ. 1924

10.3 ลักษณะของกฎหมายคนเข้าเมือง 1924

10.3.1 เป็นการกำหนดโควต้า

10.3.2 เป็นกฎหมายพื้นฐาน ใช้กับทุกประเทศ

หลักการคนเข้าเมืองมีดังนี้

ก. ชาวอังกฤษเข้าได้ปีละ 65,000 คน

ข. ไอร์แลนด์เข้าได้ปีละ 18,000 คน

ค. ชาวเยอรมันเข้าได้ปีละ 25,000 คน

ง. ทุกประเทศเข้าได้ปีละ 100 คน

รวมในปี 1924 มีคนเข้าเมืองอเมริกาประมาณ 150,000 คน

ในภายหลังปี 1952 มี Mc Carran Law ออกมาอีก กำหนดวิธีจำกัดโควตาคนเข้าเมืองใหม่ กฎหมายฉบับนี้มีผลบังคับใช้ปี 1965 (New Immigration Law)

ในปี 1922 มีกฎหมายออกมาฉบับหนึ่งชื่อ Cable Act เกี่ยวข้องกับสิทธิการเป็นพลเมืองสหรัฐฯ ของหญิงต่างชาติ และการเสียความเป็นพลเมืองสหรัฐฯ ของหญิงอเมริกัน ก่อนหน้าปี 1922 นี้ หญิงอเมริกันต้องเสียสิทธิความเป็นพลเมืองสหรัฐฯ ทันทีถ้าแต่งงานกับชายต่างด้าว และหญิงต่างด้าวแต่งงานกับชายอเมริกันก็จะได้สิทธิความเป็นพลเมืองทันทีเช่นกัน Cable Act ออกมาเป็นผลให้หญิงอเมริกันไม่เสียความเป็นพลเมืองสหรัฐฯ โดยแต่งงานกับชายต่างชาติ ขณะเดียวกันหญิงต่างชาติแต่งงานกับชายอเมริกันก็ไม่มีสิทธิจะเป็นพลเมืองสหรัฐฯ ในทันที หากต้องการจะเป็นก็ต้องยื่นคำร้องขอแปลงสัญชาติ ปกติแล้วการให้สัญชาติจะไม่กระทำภายใน 60 วันระหว่างการเลือกตั้ง (กฎหมายทั่วไปของสหรัฐฯ ประชาชนต้องเป็นพลเมืองและอาศัยอยู่ 60 วันในเขตนั้น ๆ จึงจะเลือกตั้งได้ และเฉพาะการเลือกตั้งทั่วไปเท่านั้น คือเลือกประธานาธิบดีกับสมาชิกสภา) ในรัฐแคลิฟอร์เนียต้องอยู่ 90 วันจึงจะอนุญาตให้มีสิทธิเลือกตั้งได้

10.4 สิทธิความเป็นพลเมืองสหรัฐอเมริกา

10.4.1 เจ้าตัวเลือกเอาเอง เช่น เกิดในดินแดนสหรัฐฯ (แม้เป็นคนชาติอื่น)

10.4.2 รัฐบาลสหรัฐฯ ถอนสิทธินี้เสียได้ ด้วยเหตุต่อไปนี้ :

ก. กรณีขบถต่อประเทศ

ข. ละทิ้งที่อยู่ไปนานเกินควร และหนีทหาร ไปรับใช้ราชการทหารในประเทศอื่น โดยปราศจากการสอบสวนและยินยอมของกระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ

ค. ไปรับราชการในประเทศอื่นซึ่งงานนั้นเป็นงานที่ประเทศนั้นอนุญาตให้ทำได้เฉพาะคนในประเทศ

ง. เลือกตั้งในประเทศอื่น (แต่ 1967 มาแล้วไม่ถึง)

จ. ขอเปลี่ยนชาติไปเป็นสัญชาติอื่น

10.5 ผู้ทำการโอนชาติ (Naturalized Citizen)

อาจเสียสิทธิความเป็นพลเมืองได้ง่าย เป็นผลจาก Mc Carran - Walter Act ที่กำหนดให้เพิกถอนความเป็นพลเมืองสหรัฐฯ ได้ ถ้า :

10.5.1 ภายใน 5 ปี หากผู้โอนสัญชาติไปเข้าด้วยกับกลุ่มที่ใช้กำลังทำลายสหรัฐฯ

10.5.2 ภายใน 10 ปี ถ้าหากปฏิเสธที่จะให้ข่าวสารหรือแถลงตามที่สภาสหรัฐฯ ขอ และจะไม่มีสิทธิตาม 5th Amendment ซึ่งเป็นบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ คือ "Self-incrimination" ที่จะป้องกันตนเอง

คำถามท้ายบท

บทที่ 3

1. วิตุประสงค์หลัก 6 ประการ ตามที่ปรากฏในคำแถลงเบื้องต้นของรัฐธรรมนูญสหรัฐ มีอะไรบ้าง?
2. จงอธิบายรูปแบบและการปกครองแบบสหพันธรัฐของสหรัฐอเมริกามาให้เข้าใจ
3. ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกลางกับมลรัฐ และหน่วยการปกครองท้องถิ่นในสหรัฐอเมริกา มีอะไรบ้าง? อธิบาย
4. จงอธิบายถึงสิทธิพลเมือง (Civil Rights) และความเป็นพลเมืองของสหรัฐอเมริกามาให้เข้าใจ
5. กลุ่ม Klu - Klux - Klan และกลุ่มสตรีปฏิบัติของอเมริกาคืออะไร? อธิบาย

บรรณานุกรม

บทที่ 3

1. Phillips, Abraham, Ewing. *Essentials of National Government*. 2 nd, ed.; New York : American Book Co., 1966.
2. สำนักข่าวสารอเมริกัน กรุงเทพฯ เอกสารเผยแพร่ พ.ศ. 2519.
3. The New Information Please Almanac, Atlas and Year book, U.S.A, 1978.
4. บรรพต วีระสัย และสุขุม นวลสกุล. *รัฐศาสตร์ทั่วไป*. พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, พ.ศ. 2515.
5. Brook W. Grove. *American Intergovernment Relation*. New York : Charles Scribner's Sons, 1964.
6. Charles R. Adrian. *State and Local Governments*. 2 nd, ed.; Mc Graw-Hill Book Co., 1967.
7. James A. Maxwell. *Financing State and Local Governments*. The Brookings institution, 1969.